

Вірші Антона Полуніна для літературного конкурсу «Витоки»
(номінація «Поезія»)

Лікарняні

Лікарняні палати, хірургічні багнети, уповільнене світло.
На твоє підвіконня прилітають ворони, заповзають варани.
Ти не будеш цитрину, ти не їдеш до Криму і нудьгуєш без вітру.
Ти дримаєш на вістрі і тримаєш півсвіту в нестабільному стані.

Не вмикаються ранки, не заходять софіти на моїх небозламах,
Та здіймаються брили і гіркі акварелі зазирають у душу.
В лікарнянім полоні молитовно читаєш соціальну рекламу...
Мимоволі сміюся: я уже не боюся, все нормально, видужуй.

біля церкви св. Сильвестра

Зустріч біля церкви святого Сильвестра.
Видно, як гойдається в мерзлім повітрі
Лаврської дзвіниці розмита сильвета.
Може, це вже нам воздається по вірі?

Може, це і справді остання минута?
Бач – вона і я, полум'яні ізгої,
Гоїмо себе перорально і внутрішньо-
Венно, хоча, мабуть, давно уже годі.

Дурники – чого нам? Якого причастя?
Щемно мені, золотко, солодко й щемно.
Я ж бо пам'ятаю, що скоро прощатись –

Вірші Антона Полуніна для літературного конкурсу «Витоки»
(номінація «Поезія»)

Кинутись в обійми – і тут-таки щезнути.

Гордість, упередження, вроджені вади,
Віра, ворожба, безпритульність, безмежжя...
Зустріч біля церкви в пустелі Невада:
Двійко незнайомців – ні більше, ні менше.

В.С.

І син біжить, і кров, звичайно, горлом..
По рейках – час, і линва – між долонь,
Усе з нейлону, й сам ти є нейлон,
Коли лежиш серед кімнати голий,

Коли блакитне сяйво ліхтаря
Проходить крізь дрімотний твій неспокій,
Минає ніч – витончується кокон,
І дня гряде розжарений снаряд..

..Ще не любов – один лиш вітер втрат
Наповнює то відра, то вітрила..
А втім, чи ж не вона мене відрила
З-під шару дружб і непотрібних братств?

Чи ж не вона ввижалася мені
Безжальною і бажаною? Може,
Вона в собі тримала скресле море,

Вірші Антона Полуніна для літературного конкурсу «Витоки»
(номінація «Поезія»)

Як я в собі – розріджений граніт..

..Усе – нейлон. Ще не життя, не плоть:

Наразі це – лише можливість смерті.

Біжи! Крізь сніг і снігові замети –

Біжи, допоки сонце не зійшло.

Ще повільніше

Жодних проблем!

Все, зрештою, з чогось складається -

Мономери, ізотопи, паліндроми...

Все, зрештою..

Спробуйте уявити кристалічне серце.

Без алегорій, буквально, розумієте?

Таке, що, коли товчеш комусь пику,

Закохуєшся, чи й просто біжиш за автобусом,

Несильно дряпає діафрагму..

..чи кров, як полімер.

Розплавлений,

Він опікаєкраї твоїх ран,

Лишається на одязі,

Тягнеться за тобою, можливо,

Найупізнаванішим слідом.

Вірші Антона Полуніна для літературного конкурсу «Витоки»
(номінація «Поезія»)

І коли здається, що котрась із граней серця
От-от вийде просто крізь сонячне сплетіння,
Кров рухається тобою так повільно,
Що за неї стає соромно.

Пролітаючи

В важкім вагоні пролітаючи
Тунеля скремнілий рукав,
Я чув його тремкі литаври
І, мабуть, не тебе шукав.

Крізь віддзеркалення в вікні
Я бачив біг бетонних тіней
У тьмі, лискучій, мов вініл,
І забував тебе, а втім,

Луна минулого тягла
Мене за виляючий комір,
Крапки видовжуючи в коми,
І знов непрохідна імла

Випльовувала світлі дні,
Коли, віддавши вітру патла,
Ми просто йшли назустріч пальтам,
Твердим, як чистий ебоніт.

Вірші Антона Полуніна для літературного конкурсу «Витоки»
(номінація «Поезія»)

Чи вартувало брати курс
На ці муроподібні плечі,
Одягши надлегкі, найлегші
Китайські куртки?

Не знаю, бо ж лечу тепер
У цім розхитанім вагоні,
Бо я і сам тепер вагомий,
І мій гартований терпець
Не уривається через порожній гомін.

Міжсезоння

Занадто швидко
Минає літо
Вишневі шви
Кленові лікті

Ні сну ні лету
Ні дня ні днища
Я вношу лепту
У власне знищення

Помалу слабнуть
Льдяні обійми

Вірші Антона Полуніна для літературного конкурсу «Витоки»
(номінація «Поезія»)

Виходить з ладу
Старий мобільний

Бліда підлога
Брудна відлига
Здається флора
Оклигує

День обертається на ніщо
Ніч довшає
Пакет вина вулиця Щорса
Дим дощ

The money fest

Дістати нікельовану виделку з коров'ячої легені,
Знайти пластмасовий череп на задньому сидінні таксі,
В переповненому тролейбусі зрізати трохи волосся незнайомки –
Дізнатися, з чого зроблено світ.
Сприймати розмаїття складових, не виділяючи головного,
Не дошукуючись змісту, беззмістовності чи іншого якого порядку.

Така моя програма.
Зривати троянди, немов голови чи шеврони,
Дати псові вкусити себе,
Заночувати в депо.

Вірші Антона Полуніна для літературного конкурсу «Витоки»
(номінація «Поезія»)

Я – цегляний дуб.

Щоки і руки кольору бурої води, магнієвої руди,

Магнітної рути.

Мої плечі – соснові щогла.

Що це зі мною?

В бога не вірити, але на релігійні збіговиська

Ходити.

Співати їхніх гімнів,

Знати їх гімни краще за них.

Навчитись битися,

Навчитись стріляти.

Закарбувати в пам'яті імена і обличчя політиків (тільки якщо вже вмієш стріляти).

Новин, втім, не дивитися.

Кажуть, коли нюхаєш клей – випадає волосся.

Коли не нюхаєш, теж, кажуть, випадає.

Випадає і вже там, на підлозі,

У звалених докупі простирадлах,

На оксамитовому облицюванні меблів –

Сивіє.

Носити спортивний одяг,

Організувати підпал,

Вірші Антона Полуніна для літературного конкурсу «Витоки»
(номінація «Поезія»)

Впасти на ескалаторі.

Коли отак тремтять руки,
Навіть не знаю, може,
Треба кудись зателефонувати
Чи, там, когось повідомити.

Замість нігтів – рожеві лялькові очі

А мені ще ніколи не було справді моторошно.
А мене ще ніколи досі не було.
і т. д.

мені терміново

Мені терміново потрібно до моря,
Дістатися моря, щоб просто пірнути
Й тоді вже назавжди залишитись мокрим,
Залитися, злитись з рябим, каламутним,

Упасти на білому-білому пляжі,
Холодний пісок підігріти руками,
Та ні, я стою і ніколи не ляжу,
Бо треба-таки берегти свою карму,

Бо все завалило, засипало снігом,
Бо шуба, бо шапка, ворона, робота,

Вірші Антона Полуніна для літературного конкурсу «Витоки»
(номінація «Поезія»)

А море нам сниться і лізе під нігті,
А море - не далі, не ближче - за бортом.

et cetera

Годі, Господи, хто з нас вартий своїх надій?
Так вже вийшло - вона не йде мені з голови.
Чим ми стали за кільканадцять щасливих діб?
Вовна й тирса – лялькові душі: зшивай і рви...

Біла крейда, червона фарба, важкий скелет –
Все збігається у розпечену больову
Точку, ось воно: невимовне, даремне, зле
Серце ляльки, – бавовна й тирса... Зшиваю, рву,

Не розводжу спиртів, схиляюся до кислот..
Часті гості, нечемні черги, брудні коти...
Пам'ять вимкнувши, активую автопілот.
Годі, Господи, можеш більше не берегти.

У сховищі

У сховищі ядер – гарматних і бензольних
З'являється протяг і проситься назовні –
Туди, де із неба стирчать, мов голки, зорі,
Й прозова вітрина скидається на став.

Жовніри лишають в болотах свої зойки,

Вірші Антона Полуніна для літературного конкурсу «Витоки»
(номінація «Поезія»)

Повзуть навмання – безголосі і безокі,
Вгрузаючи ліктями в тіло Амазонки...
...Вона, не читаючи, палить його листа.

Вона залишається там, де давно зайва:
Непрохана гостя, неждана ніким зайда.
До зриву – півкроку, а втім, так було завжди.
Жандарми шукають в підкладці пальта драп.

Тумани – густі, наче витесані з яшми.
Ти дивишся вгору і тупо кричиш: за що?
У кожній мотузці ти вгадуєш свій зашморг.
Стискаються стіни бензольного ядра.

Четвертий день

Четвертий день.
Іван Ходоносор
Тримає в облозі
Чигирин.

В повітрі – шріт і травневий град.
В'язні ладні протиснутися між ґрат.

В приміщенні кінотеатру влаштовано шпиталь,
Спирт закінчується швидше за бинти і марлі,

Вірші Антона Полуніна для літературного конкурсу «Витоки»
(номінація «Поезія»)

Цілодобово по місцевому радіо – Боб Марлі.

Метелик кольору червоної цегли
Сідає на груди учителеві історії.
Останній, здається, сприймає це як знак.
Боїться смерті.
Ба, навіть відчуває її на смак.

Попереду – бруствер, позаду – умовний ліс
Летить доісторичний
Метелик невимовного кольору,
Минаючи колючий дріт і камери-одиночки..

Ходоносор готується до вирішального удару,
Чекає настання ночі.

Блокадний Чигирин
Більше схожий на власну стилізацію.
Вулицями
Бігають розповсюджувачі новин...

..Офіцери тримаються гордовито,
Наче в них відбувається щось важливе,
Наче не все одно, скільки їх там вбито,
Скільки поранено..

Вірші Антона Полуніна для літературного конкурсу «Витоки»
(номінація «Поезія»)

Четвертий день

Не замовкає місцеве радіо.

Наву –

Інженер чи художник –

Зачиняється на горищі, бажає спокою.

Щось прорвало вниз, перший поверх залили стоки.

Мовчить метелик. Наву читає «Отче

Наш». Підсвідомо чекає ночі.

Прокинувшись

Прокинувшись, знову ковтаю густий грудень.

Ну, себто, встаю і одразу берусь пити.

Не знаю, навіщо вважати себе грубим

Настільки, щоб йти і дивитись на ці пики.

Ну добре, нехай, я жартую (це ж так – вірші),

Але, як і ви, ігнорую люстро: нудить.

То з чого б це раптом ви мали мені вірити?

Не вірте мені. До побачення. Все буде

Нормально. Толстой, Достоевський, Жадан, Кафка -

Написано все, а паперу іще повно.

Слова розлітаються - гострі, немов скалки,

І падають долі – безспірні, немов порно.

Вірші Антона Полуніна для літературного конкурсу «Витоки»
(номінація «Поезія»)

Нічого не буде. Нормально: вставай, падай,
Вдихай, видихай, ігноруй, не люби, сліпни..
А день добігає кінця, і пора спати.
Лягай, не знімаючи джинсів, пускай слину.

Грим

Грим. Грім. Грець з ним.
Дощ меж двох веж.
Втім, вже час зим.
Ти спиш. Я - теж.

Сіль слів. Синь стін.
Блим-блим: будь злим.
Ти - тінь, я - тінь.
Дим, газ, знов дим.

Десь там був Рим,
Грим, грім - хай так.
Хай як - час зим.
Ти спиш? Дай знак.

Пісня

Я - не пірат, хоча і не Горацій,
Не інженер і точно не Кобейн,
Але коли прокинусь завтра вранці,

Вірші Антона Полуніна для літературного конкурсу «Витоки»
(номінація «Поезія»)

Я хочу поряд бачити тебе.

У мене є сумнівні переваги,
І безсумнівні вади є також.
Тут смутку значно більше, ніж звияги,
А сенсу - нуль, це - постріл «в молоко».

А сенсу - тьма, це - постріл із зіниці,
Прощальний марш, весілля в час чуми.
Мені ніщо не видається ницим,
Бо все, що є, це - я, а радше, - ми.

Здається, я - *persona* вельми *grata*
І вже не подолаю цей бар'єр,
І всеж, коли я буду засинати,
Буди мене, безсоння - це моє.

Я не пірат, хоча і не Горацій,
Не інженер і точно не Кобейн,
Але якщо прокинусь завтра врвнці,
То тільки щоб побачити тебе.

Залізна доба

Звідти, де темрява не допоможе,
Звідти, де ти не згадаєш, де ти,
Йде - нетривке,

Вірші Антона Полуніна для літературного конкурсу «Витоки»
(номінація «Поезія»)

Пов'язане з травматизмом,
Сумне,
Але все-таки -
Світло.

Светко, чуєш!
Я люблю не тебе!
Бачиш,
Як гарно виходить:
Нікому нікого не шкода.
Так і має бути.

А я,
Хіба я проти?

Кажу тільки,
Що залізна доба -
Це, коли розплющуєш очі,
І, просто щоб не сконати одразу,
Намагаєшся збагнути бачення темряви,
Як світло.

Чума

Чума крокує містом. Переповнена
Чужа квартира видається рідною.
Тебе із кухні кличуть-недокличуться,

Вірші Антона Полуніна для літературного конкурсу «Витоки»
(номінація «Поезія»)

Тебе вербую я в свої загарбники,
Тебе, тебе...

Звикай до сірих стін і жовтих сутінок.
З вікна не видно дна. Асфальтне озеро
Мовчить, і глибина сягає старості
(Мовчи!), а може й смерті, може навіть і

Життя. Розчинна кава, темно, холодно.
Вже й я не можу пригадати грудня,
А січень, а чума, а чортів січень
І ти, і ти, й нема куди піти..

Вевр

Останні вечірні враження,
Безсонні сигналізації -
Далекі від чогось справжнього.
Хотілося б нализатися,

Хотілося б мати мачуху -
Все інше-бо дОтла спалено.
Я знов заростаю патлами,
І скаржитися нема чого.

До біса салати з морквою.
Нехай - лише "Doors" та Мусоргський.

Вірші Антона Полуніна для літературного конкурсу «Витоки»
(номінація «Поезія»)

Коротше, я хочу мороку
І музики.

Деп

Депресії через непевну погоду,
Диверсії в стилі Чезаро Ламброзо.
Як завжди, не можу згадати пін-кода,
Щоб зранку, бодай, завантажити мозок.

Агонії в стилі Динамо-Карпати,
Комахи на склі, коматозні безсоння
На пляжах - повільних, гарячих, картатих,
Де вже все одно босоніж, чи босоніж..

Як

Пам'ятаєш,
Як запускали повітряних демонів,
І обгоріле пір'я
Кружляло над вітряним пагорбом..?

А в тебе
Гострі лікті,
А в тебе
Такі сподівання,
А ти
Збираєш докупи клапті когось, схожого на мене.

Вірші Антона Полуніна для літературного конкурсу «Витоки»
(номінація «Поезія»)

Ще десять хвилин, чуєш,
Пам'ятай. Скоро-бо,
Засурмить четвертий алярм -

І муситимем знову вставати з мертвих,
Марно сподіваючись –
Ні –
Обіцяючи собі,
Що цього разу,
Справді, востаннє.

Wanted

Призначити б ціну за кожную голову -
Мені зараз саме потрібні гроші.
Не те, щоби я помирав із голоду,
А просто існую і всіх запрошую.

Але - де не ткнуся - ворожий табір.
Сподівана осінь, неждана злива,
І гупає то барабан, то тамбур,
І потяг, як полоз по прозі злиднів,

І пензель кладе мою тінь на аркуш,
А ножиці ріжуть її на пазли.
Продам свою голову за цигарку:
Я більше не можу чекати спасу.

Вірші Антона Полуніна для літературного конкурсу «Витоки»
(номінація «Поезія»)

Не скигли, алконавт

Ліричні герої не йдуть на пенсію.

Радше – просто до пекла.

Нічого не вдієш:

Література, таке інше..

Нічого не вмієш.

Силишся наздогнати авто,

Впізнаючи в пасажирові, як не себе,

То, принаймні, Траута чи Хадсона,

Падаєш...

З повним ротом крові

Нарешті

Зупинись.

Кожен твій вірш

Є перепусткою до пекла на чуже ім'я. Дивно,

Та навіть цей зашморг

Замалий для тебе.

Забортом

За бортом тролейбуса тоне у чорній бруківці

Зупинка, і падає дощ або сніг, або сніг.

Звідсіль таки видно - я врешті тебе перемиг.

Фіксую на плівці.

Вірші Антона Полуніна для літературного конкурсу «Витоки»
(номінація «Поезія»)

Фіксую у камені білий прожектор обличчя
(Сміється). Здається, вона не здається мені,
Сміється, і швидше, частіше, упертіше, блжче
Все падає дощ або сніг або сніг або сніг.